

Κοπιαστική έργασία.
Θεία. Ποῦ πηγάνιες, Γεωργάκη;
Γεωργάκης. Κις τδ σχελεῖον.
Θεία. Καὶ τι κάιμεις ἔκει;
Γεωργάκης. Πεζιμένω ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ δ' ὅπουλος νὰ μὲ
πάρῃ.
Θεία. Σέβερα ἔσρτη
Γείτων. Λιπόν, Κωστάκη, ἡ πρωτογρανά εσῦ ἔφερε
καὶ δῶρα;
Κωστάκης. "Ἄχ, ὅχι! "Ολα τὰ δῶρα ήταν βιβλία.

"Ἄχρον ἀντορ φιλοφροσύνης

"Ἡ σύζυγος. «Τίποτε δὲν μου ἔφερες; Ἐλημόνησες δὲι
στήμερον ἑρτάζω τὰ γενέθλια μου;»

"Ὁ σύζυγος. «Καθόλου ἀγάπην μου! » Ἀλλὰ δὲν ἡθέλησα
μὲ τὸ δῶρόν μου νὰ σου ὑπενθυμίσω δὲι ἔγινες ζητόν
μεγαλύτερη.»

ΠΑΝΤΟΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΑΛΗΘΕΙΑ»

ἐν Θεσσαλονίκῃ

Πλήρης ἄλπιδων αἰσία; καὶ σθεναρῆς σταδιοδρομίας; ἥρ-
ατο ἑκάδωνένη ἐν Θεσσαλονίκῃ νέα ἔρημερής ὑπὸ τὸν ἀ-
ριστώνυμον τίτλον «Ἀλήθεια» ὑπὸ τῶν κ. κ. Σ. Μιγρα-

δυστυχίαν μου μὲ συνελυπήθη ἐν παιδείον. Καὶ τοῦτο ἀκρι-
βῶς, καθὼς βλέπεις, πολὺ μὲ συνκίνηση 1 . . . "Οχι, Ἀλε-
ξάνδρα, φαντάσθητι δὲι ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ δμως ποτὲ δὲν δ'
ἀποστραφῶ ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως τ.ο. παιδίου τούτου· τὸ αι-
σθημά του μοὶ εἶναι ἀκριβές. Λέγεις δὲι ἀγαπᾶς. "Οποιον
ψεῦδος, ἀγαπητή μου! "Οπέσιν σχέσιν ἔχει τὸ καθαρὸν
αἰσθημῆς τοῦ παιδίου τούτου μετὰ τοῦ ἔρωτος; "Ἐὰν ηξε-
ρεις, πόσον ἀπέκαμα ἀπὸ τὸν ἔρωτά σας τούτου, πόσον ἀ-
ποστρέρομαι καὶ μισῶ αὐτόν! Δὲν πρέπει νὰ ταπεινώγης
τὸ αἰσθημά τοῦ μοῦ σου, καὶ νὰ τὸν φέρης εἰς τὸν βαθ-
μὸν ἑκεῖνον, τὸν δποῖον ὁνειράσεις ἔρωτα! . . .

— Στάσου, Κλεο πάτρα, νοῦσια δὲι δὲν ἔννοιούμεν ἀλ-
λήλαις· δὲν βλέπω κακὸν εἰς τὸ αἰσθημά τοῦ Ἀλεξίου,
ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πολὺ ἔνθερμον καὶ δρυμητικὸν διὰ παιδίου
ἔνδεκατον.

— Σοὶ φάίνεται τοιοῦτο, διότι δὲν τὸ ἔννοεις· εὐ εἰς
τὴν ἡλικίαν τοῦ, φάίνεται δὲι δίλγον θεάτρεσσο καὶ ἔτι δ-
λιγάτερον ἥθισταν, ἔκεινος δμως κατὰ τὰς λυπηροτέρας
στιγμὰς τῆς ζωῆς μου ἥδυνήθη νὰ μὲ συλλυπηθῇ καὶ νὰ
μὲ παρηγορήσῃ... Ποτὶ δὲν θὰ λημονήσω τὰ δάκρυά του,
τὰ ἔνθυμεισκι, ἔκει διποθεν τοῦ διαφράγματος; "Ἄχ! ἀ-
γαπητό μου, ἀκριβό μου παιδί! Καὶ αὐτὴ θέλει νὰ εἰ,
ἀποσπάσῃ δὲι δμό.

"Ἡ Κλεοπάτρα ὥχρισε καὶ, κλωνισθεῖσα, ἀστηρίχθη εἰς
τὸν κορμὸν σημύδας.

— Κλεοπάτρα, ἀγαπητή μου Κλεοπάτρα, — ταρα-
χθεῖσα ἀνέκραξεν ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα:—διὰ τι ἐπί-
στευσες τοὺς λόγους μου; Δὲν δικαίωτω τὴν πρδ; εἰς ἀγά-
πην τοῦ Ἀλεξίου καὶ δὲν ζηλοτυπῶ· δὲν ἔνσησις τοὺς λό-
γους μου!

τώρη καὶ I. Κουσκούρα. "Ἡ νέα συνάδελφος διὰ κυρίου
ἀρθροῦ ἀπονέμει θερμὰς εὐχαριστίας τῇ A. A. M. τῷ μεγα-
θύμῳ καὶ φιλοπρόσωπῳ τῷ ονόματι Μονάρχη Σουλτάν Α΄δεδούλ
Χαμπή Χάν ἐπιθραβεύσαντι αὐτῇ πάνυ εύμενῶς ἔδεισαν ἔ-
δοσεως; καὶ προσικτυποῦ τὸ διάγραμμα τῆς ἐν τῷ μέλλοντες
πορείας. Εἶναι δὲ τὸ διάγραμμα τοῦτο τόσῳ ὥραῖν καὶ
ευπρέπεις, ὡς τε δὲν ἔχουμεν καλλιτέραν εὐλόγην νὰ τῇ ἀπευ-
θύνωμεν ἡ τὸ νὰ βρεθῆσθαι πάντες συμρώνω; πρδ; τὰς εὐ-
γενεῖς καὶ κοινωφελεῖς ἀρχάς της.

ΓΑΜΟΙ

• Ετελέσθηταν τὴν Κυριακὴν ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ ἐν στενῷ
οικογενικῷ κύκλῳ σὲ γάμοι τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἀπο-
στόλου Σιταρά διευθυντοῦ τῶν ἐν Κλουπλίκις ἐκπαιδευτη-
ρίων μετὰ τῆς εὐ ἡγεμόνης καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀρετῶν περιο-
κισμένης δεσποινίδος Ἐλεονώρας Βασιλειαδου. Τὰ μνῆστρα
ηδολγήσησεν ἀ προστέμενος τῆς ἐνταῦθα ἐκκλησίας πατήρ
• Ησαΐας, τοὺς δὲ στεφάνους ἀντιγέλαξαν ἡ θεία τῆς νύμφης.
• Ιουλία Ιωαννίδη.

Τῷ νεαρῷ καὶ εὐχρηστῷ ζεύγει εὐχόμενος πάν διύ-
ναται νὰ καταστήσῃ εὐδάμων καὶ τρισάλιον τὸν συζυγο-
κὸν βίον.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσούδη-Χάρι ἀριθ. 3

Καὶ προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ τὰς γείρας; τῆς φιληστῆς
ἐκ τοῦ πρωτώπου τῆς.

Τὸ ὥραῖον δμως πρόσωπον ἔκεινης διέρρεον ἔρθοντα δά-
χρυα.

V I

— Σήμερον χάριν τῆς ἀρίζεως; τοῦ πατρός; μου δυνάμεδα-
νὰ τελειώσωμεν τὸ μάθημα ἐνωρίτερον, Νικόλαος Ἀνδρέ-
ϊδητς,—εἶπεν δ' Ἀλεξίος ἀκούσας φωνᾶς ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀδειαν τοῦ διδασκάλου, ἡ-
γερθή ἐκ τοῦ μαθητικοῦ θρανίου καὶ ἔξηλθεν εἰς τὸν ἔξωτην,
διόπθεν ἐφαίνετο μέρος τοῦ ἡλιακοῦ, ὁ κῆπος τῶν ἀνθέων καὶ
ἡ ἀρχὴ τῆς ἐξ φιλυρῶν μεγάλης δενδροστοιχίας. Ο ἡλιος
ἔχειστον τὰς κορυφὰς τῶν φιλυρῶν, ἀλλὰ ἡ εἰσοδὸς τῆς δεν-
δροστοιχίας; ήτο διλίγον σκοτεινή, δμιαζουσα εἰσοδὸν σπη-
λαῖον.

· Ο Ἀλεξίος ἦγάπη νὰ βλέπῃ τὸ ἐσπερινὸν τοῦτο λυκό-
φως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἔξωτου· τώρα δμως δὲν ἔδωκε-
προσοχὴν εἰς τὴν θυμασίαν ταύτην τῆς φύσεως εἰκόνα· ἐκ-
τοῦ ἔξωτου κατήσχοντο δ πατήρ αὐτοῦ μετὰ τῆς Κλεο-
πάτρας Βασιλείσσας, συνομιλοῦσσες ζωηρῶς.

— Πακά, ποῦ πηγαίνετε; —ἀνέκραξεν ἀνωθεν δ' Ἀλέ-
ξίος,—μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἔλθω μαζῆι σας;

· Ο Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβις παρετίρησε πρδ; τὰ δινω καὶ
ἡπειλησε τὸν Ἀλεξίον, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν παρετίρησε τὸ
δυσάρεστον βλέμμα τοῦ πατρός; του καὶ, χωρὶς νὰ περιμένῃ
ἀπάντησην, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσάν του καὶ ἐμέσως
ειναθρούσταν τὸ τετράδιό του κατῆλθεν.

(Ἀκολούθες)

Μετάφραση Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Ιουνίου 1903

ΑΡΙΘ. 8

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

·Ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
·Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις > 60
·Ἐν τῇ ξένη φορᾷ. χρ. 15
·Ἐξαμπνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται
ἐπὶ ἀποδείξει δερρόφυη τὴν σφρα-
γίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν υπορο-
φὴν τοῦ ἐτέρου τῶν Διεύθυντῶν.
Ο

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΔ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

·Οὐ παύομαι τὰς λαρίτας ταῖς Μούσαις συγχαταμιγτός, ηδίστας στενγιαρ.» Εύρ. Πρ. Μαρ. Στ. 623—5.

ΙΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ

Η ΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἵδε προηγ. ἀρ.)

·Ἐπῆλθεν ἡ πρωία καὶ ὁ χθος πικρόχολος καὶ
ἀκάθετος μιχητής τοῦ βίου ἀπέρχεται τιθασός
ἡδη καὶ ἡρεμος ἀρισθεῖς τὴν γαλήνην ἐκ τῆς ψυ-
χῆς τῆς εὐεργετικῆς του θεάντης, ἐνῷ αὐτῇ, ὁ

τριγρά δικοδέσποινα, πιριεργεται τὸν οίκον, ἵνα
τὰ πάντα ἐπίδη, πανταχοῦ ἐπιθέσῃ τὴν ἀτο-
μικήν της σφραγίδα καὶ εἰς πάντας ἀπονείμῃ τὰς
ἀναγκαίας διαταγάς. Καὶ ἐδῶ τὸ ἡθικὸν τῆς δρά-
σεως αὐτῆς μεγαλεῖς εἰναι μικρότερον.
Διότι διὰ χειρὸς καὶ φρενὸς στιβαρᾶς διαχειρίζο-
μένη τοὺς καρποὺς τῶν ἀγοράλιων μόχθων τοῦ συ-
ζύγου καὶ τὴν γραφίδα μετὰ τῆς ρχρίδος, ἥτοι
τὴν πράξιν μετὰ τῆς θεωρίας συνεχῶς ἐναλλάσ-
σουσα, ὃν ἀμφοτέρων εύμοιρε ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ οίκου,
κατευθύνει καὶ σώζει τὸν οίκον σθεναρῶς
καὶ σωφρόνως ἀπὸ τοῦ βλοσφυροῦ φάσματος τῆς
πενίας, καταρτίζει ἀποθεματικόν τι κεφάλαιον
πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν νόσων ἡ τῆς ἐνδεχο-
μένης ἀργίας τοῦ συζύγου, ἔξασφαλίζει τὴν ἐκ-
παλδευσιν καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκιων, ἐν γένει
δὲ καθιστᾷ τὸν οίκον γλυκεταν, εἰρηνικόν, σεμνήν
· καὶ ἀγίαν φωλεὰν πάσης ὑψηλῆς ἰδέας καὶ παν-
τεῖς εὐγενοῦς; καὶ λεπτοῦ αἰσθήματος.

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψω ἐπὶ τῶν τρυφερῶν καὶ θε-
σπεσίων μεριμνῶν, ἀς ἐν τῷ ἐρῷ δλως κλήρῳ της
ώς μητρὸς καταβάλλει. Διότι τόσῳ γιγάντιος καὶ
εύρυς εἰναι ὁ κλήρος της ούτος, ὥστε πεπιθυμήσ-
ειδιατέρω ἀρθρωφ, ἐν σειρᾷ μάλιστα ἀρθρωφ, νὰ
πραγματευθῶ περὶ αὐτοῦ. Τολμῶ δὲ μὰ τὴν ἀ-
ληθειαν νὰ εἰπω ἀκόμη ὅτι καὶ ἀντιφατικὴ θὰ ἀ-
πέβαινε πρὸς τὰ προλεγθέντα μου ἡ ἔξτασις
αὐτη, καθ' ὅτι ἐξ αὐτῆς θὰ ἀπέρρει καὶ θὰ ἐ-
κπρύσσετο διαπύρως οὐχὶ πλέον ιστης, ἀλλ' ὑ-
περοχὴ τῆς γυναικοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός.

· Αλλ' ἵνα οίκος καὶ οίκοδεσπόται ἀποτελῶσι τὸ
ἄνωθεν ἀσθενῶς διαγράφεν ἀνθηρὸν ἡθικὸν θέαμα,
δυὸ τινὰ ἀπαιτοῦνται: α'. νὰ ἐκλέγωσιν οἱ ἄνδρες
νυμφεύσομενοι, ὡς ποτε εἶπεν ὁ βαθύσορος χαιρω-
νεύς, γυναῖκας οὐχὶ τυχαίας, ἀλλ' ἐδραίαν μέρω-

στην κεκτημένης, καὶ 6'. νὰ ἔκτιμωσιν αὐτὰς δεόντως καὶ περιάγωσιν εἰς ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὰς καὶ τὴν μόρφωσίν των ἡθικὴν περιωπήν, εἰς τὴν περιωπήν τῆς ἴσθητος.

Ναὶ ! τολμῶμεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἐπαισθητῶς ἡλαττώθη, η μᾶλλον ὅτι ἔξειπε πλέον ὄλοτελῶς ὁ τύπος ἐκείνος τοῦ δεσπότου συζύγου τοῦ ἐπαναπαυμένου ἐπὶ τῆς ἴδιας ὑπεροχῆς καὶ καταφρονοῦντος ὡς μηδαμινόν τῷ πλάσμα τὸ ἀσθενὲς αὐτοῦ ἡμισυ. Οἱ ταῖοι ἄνδρες, ἂν ὑπάρχωσιν ἔτι, η οὐδόλως ἐμελέτησαν τὸν ἰδεώδη τύπον τῆς γυναικὸς ἡ ἴστανται ἀκόμη παραδόξως καθηλωθέντες παρὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων εἰς ἀρκούντως πρωτογενῆ εἰσέτι βαθὺιδα πολιτισμοῦ καὶ ἀναπτύξεως.

Οἱ, κύριοι ! ἡμεῖς, ὅτχν, βάλλουσαι σφρόβιν κραυγὴν ἄλγους κατὰ τῶν κοινωνιοφθόρων τῆς χειραφετήσεως ἴδεων, ἐκηρύξαμεν τὴν καθυστέρησιν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ βιοπάλῃ, δὲν ἐκτρύξαμεν ἄμα καὶ οὐδὲ ἐπ' ἐλάχιστον ἐσκέφθημέν νὰ κηρύξωμεν τὸν ἐπ' αὐτὴν σκιοὸν δεσποτισμὸν τοῦ ἀνδρὸς ! Τοῦτο οὔτε νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ, ἀλλ' εὐδὲ νὰ σᾶς παροργίην πρέπει. Διότι ὅταν σᾶς θέλουμεν συζύγους ἔξεινος γυναικῶν ἀνωτέρων, σᾶς ἀνυψοῦμεν, δὲν σᾶς καταρρίπτομεν εἰς ὑμᾶς δὲ ἀπόκειται νὰ φινῆτε ἄξιοι η ἀνάξιοι τῆς ἐξυψώσεως ταύτης. "Οταν, διαπλάττουσαι ἴδεωδες πρότυπον γυναικός, θέτομεν παρ' αὐτὴν ἐν τῇ φαντασίᾳ μας ἴδεωδη ἄνδρα πρὸς καταρτισμὸν ἴδεωδους οἴκου, τιμῆ καὶ δόξα εἰς τὴν γυναικὰ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἄνδρα ἔξεινος δόξα καὶ τιμὴ ! Ριζοσπάστις δὲν είμαι, ἀλλὰ ἴδιανικόρων, πονοῦσα δὲ ζωηρῶς διὰ τὸν πόνον καὶ τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, ἀποθεώτα τὰ ἴδιανικὰ ταῦτα τὰ ἐγγυώμενα τὴν εὐδαιμονίαν καὶ ἀνύψωσιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ναὶ, κύριοι ! Ἐκεὶ ὅπου ἡ γυνὴ κυδερνᾷ καὶ ἐπιχέει σύραν γαλήνης καὶ σύημερας, ρυθμίζει καὶ προσδίδει ἀρμονίας ἀποψίν, μεριμνᾷ καὶ δικθάλλει ρόδεινον τὸ μέλλον, περιφέρει τὸ βήμα καὶ διαφύει ρόδῳ φαιδρότητος καὶ στοργῆς, ἐπιθέτει τὴν χειρα καὶ παραμυθεῖ, θωπεύει καὶ βιλασμένει, μειδιᾷ καὶ ἐπιτέλλει τὸ οὐράνιον τῆς ἐλπίδος φῶς, ἔκει, λέγω, ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῆς ὅπου ἀνάσσει πραγματικῶς, ὅπου ἀκκαταμαχήτως ἀνάσσει, τῆς δὲν θ' ἀνομιλογήσῃ, δὲν ἡ γυνὴ εἰ-

ναι ἵση τῷ ἄνδρὶ καὶ κέκτηται σοβαρώτατα καὶ ἀπαράγραπτα ὄντως ἡθικὰ δικαιώματα ;

Ἐς κόρακας λοιπὸν πλέον ἡ σφαλερὰ καὶ ριψοκίνδυνος ἴδεα τῆς ταπεινώσεως καὶ μηδαμινότητος τῆς γυναικὸς διὰ τὸν λόγον δὲν κάλλιον αὐτῆς εύδοκιμείτε ἐν τῷ ἐπαγγελματικῷ βίῳ, ἔστω δὲ καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, δο' ἀνὴρ φύσις σᾶς διέπλασεν ἀρμοδιωτέρους, ἐνῷ ἐκείνην εἰς λεπτοτέραν καὶ εὐγενεστέραν ἀκέμην προώρισεν ἡθικὴν ὅλως ἀποστολήν. Μὴ πρὸ πάντων σᾶς ἐκπειράχῃ ἡ ἴδια νὰ ὀνομάζεται κυρίως ὑπεροχὴν ὅτι δὲν εἶναι η διαφορὰ μόνον προορισμοῦ καὶ χαρακτῆρος. Διότι, ἐπαγαλαμβάνω, δοσον ὑπέροχοι καὶ ἀνείσθητοι εἰναι ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἡ ἐπὶ τῇ ιατρικῇ ἡ ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ κόκκον μόνον ἐν τῷ ἔχητε εὐσεβεῖς, καλαισθησίας καὶ ἴδινικοῦ, δὲν δύνασθε η νὰ κύψητε εὐλαβῶς πρὸ τοῦ ἀδροῦ καὶ εὐθύπτου πλάσματος ἐν τῷ κλήρῳ αὐτοῦ ὡς ἴδεωδους μητρός καὶ συζύγου !

Ο τιμῶν λοιπὸν τὴν γυναικὰ, τιμῆ ἑαυτόν, ὁ δὲ ἀληθῆς ἱπποτισμός, ὁ μὴ περιορίζομένος εἰς τοὺς ἔτρούς μόνον καὶ ψευδεῖς τῆς ἐθιμοτυπίας τύπους, ἀλλ' ἀποτελούμενος ὄντως ἐκ τῶν ἀνωθετριῶν στοιχείων, ἥτοι εὐσεβεῖς, καλαισθησίας καὶ ἴδινικοῦ, δυνάμεθι μετὰ παρρησίας νὰ εἰπωμεν ὅτι περιλαμβάνει ἐν ἔχατῷ ἀπασαν τὴν ἀνδρικὴν ἀρετὴν συλλαβδην

Ἐπαναλαμβάνω, δὲν ρεμβάζω, λέγουσαταῦτα, τοὺς ἱπποτικοὺς αἰώνας, καθ' οὓς ὁ ἀληθῆς ἱππότης ἔφερεν εἰς τὰ κεκοσμημένα του στήθη τὰ χρώματα τῆς ὥραίς του καὶ ἀπέθνησκε μονομαχῶν κατ' ἐκείνου, δοτις θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ ψέξῃ τὸ χρώμα τῶν ὄφθαλμῶν ἡ τῆς κόμης τῆς. "Αλλ' οὐδεὶς νόμος θὰ ἐπιτέψῃ ποτὲ εἰς ἓνα κανένα μόνων νὰ ὑποβιβάσῃ ἔστω καὶ μόνον κατὰ νοῦν τὴν ἄξιαν ἔκείνης, ἥν ο Θεὸς προώρισε παρὰ τὸ πλευρὸν ὑμῶν κυρίων τῶν κτημάτων σᾶς καὶ Μακάνικην τῶν σκέψεων σᾶς.

Ἐν θὰ εἰπῆτε ἵσω; πρὸς δικαιολογίαν σᾶς: «ὅτι ὅλαιι αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι ἡθικῶς ἄξιαι σεβομένους ὅτι ὑπολανθάνουσι καὶ ἔχιδναι μεταξὺ τῶν περιστερῶν ὡς ὑπολανθάνειν ἔνθετε αὐτοφυῆς καὶ ἡ εὔτελης κνίδη μεταξὺ τῶν ἀνθέων.»

Αλλ' ίδου ἡ ἀπάντησις: μὴ γυμφεύεσθε τὰς ἀναξίας γάριν, συνήθως, τοῦ χρήματος ! ... 'Αλεσκοντες ἀλίσκεσθε ἐν τῇ προκοθηρίᾳ . . . 'Αλλ' ἐξ-

παύσητε ὅλοι ὅμοι συμφώνως τὸ χρῆμα θέτοντες ὡς πολικὸν ἀστέρα, πρὸς ὃν συνήθως στρέφετε ἐν ὥρῃ γάμου τὸ τηλεσκόπιον τῆς ἐρεύνης σας, θὰ δῶσητε σωτήριον μάθημα εἰς τὰς μητέρας, ὅπως ἐπιμελῶνται πλειότερον τῆς ἀνατροφῆς τῶν θυγατέρων αὐτῶν καὶ μὴ ἐπαναπάνωνται μόνον εἰς τὴν προΐκα δόσον ἀφορῷ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἐνὶ δὲ λόγῳ ἐκλέγοντες εὐγενῆ καὶ ὑψηλὴν ἡθικῶς καὶ πνευματικῶς, σύζυγον πρὸς ἴδρυσιν φωλεᾶς εὐγενούς καὶ ἐνχρέτου, ἔστε ἀναστολούτως ἀληθεῖς ἱππόται ἀπέναντι αὐτοῖς παρέχοντες αὐτῇ σὺν τῇ ὄλικῃ εὐημερίᾳ καὶ τὴν ἡθικὴν προστασίαν· διότι εἶναι ἀνηνάρδος ἐγκαταλειψίν, εἶναι ἀκατανόμαστος ἄροις τῆς ἀνδρικῆς ὑμῶν προστασίας, διὰ τὸν ὄμητος αὐτοῖς οἱ προστάται καθιστάτε δυστυχές διὰ τοῦ δεσποτισμοῦ τὸ εῦθυπτον καὶ ἀσθενές ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς χειράς σας ἐμπεπιστευμένον, οὐ τὸ ἔνδοκρυ όμμα περιπαθῶς ἀτενίζει πρὸς σᾶς καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ φελλίζει ὑμῖν παρακλητικῶς τὰς θεσπεσίας ἐκείνας τῆς 'Ανδρομάχης λέξεις: «Ἐκτορ, ἀτάρ σύ μοι ἔσῃ πατήρ ἡδὲ πότιμα μήτηρ, ἡδὲ κασίγητος» ! . . .

ΚΟΡΗΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οὐ τε ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ταῖς επαρχίαις ἀξεότειμοι τυγχανοῦμηται τῆς «Βοσπορίδος» οὐ καθυστεροῦντες μέχρι τοῦδε τὰς συνδρομάς των ὅπως σπεύσωτε ν' ἀποστελλωσεν αὐτάς.

ΕΙΣ ΚΛΕΟΝΙΚΗΝ Κ. ΑΛΙΕΩΣ

Κόρη γλυκελά, ποῦ σ' ἔρραιαρα σπίθαις χρυσαῖς τάστερια ποῦ μὲ γλυκὰ τριαντάρια λαστεόδηλες ἡ τελότη· ἀλλοίμορο! γλατί, γλατί, ἐσταύρωσες τὰ χέρια; πᾶς ἔσθινος ἡ ανγούλα σου, ἡ τὰ λάμψι της τὴν πρώτη;

"Ἄχ, ξύτρα! ἡλθ' ἡ ἄτοιξι· λοιλούδισαρ οἱ κάμποι· τώρα σὲ κῆμα γαλαρὸ δηλός χρυσολάμπει· ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ χιονισθεῖν ἐντρόπος δὲλ' ἡ φέσις καὶ μόρο σόν, λοιλούδι μον. ἀκόμα θὰ ξυτηρήσῃ! . . .

Σὺ μόρο θέρμη τοῦ ἥλιου δὲρ ἔγγοιωσες ἀκόμα κατ' ἀπὸ τὸ μαῦρό σου αὐτὸν καὶ παγωμένο χῶμα· σήκω! σοῦ ψάλλουρ τὰ πουλλὰ ἐρωτικὰ τραγούδια, σήκω! ἀνθηίζουρε γλὰ τὰ σὲ τὰ δροσερὰ λοιλούδια!

"Ἀκόμ' εἶχες χαμόρειον τὸ τὰ χεῖλη σου, παρθένα, καὶ ἀστράπτατε τὰ μάτια σου τὰ στρατοβαμμέρα· ἀκόμα δὲρ ἐπιλήγωσαρ τὸ στῆθος σου τὰ πάθη· ἄχ, ξύτρα! δὲρ εἶραι γλὰ σὲ τὸ μητῆρας τὰ βάθη!

Εἶραι γλὰ μὲ θάρατος, εἶραι γλὰ μὲ τὰ σκότη! ἀπὸ τὰ μύρα ποῦ σκορπᾶ ἡ ἄτοιξι ἡ πρώτη εἶραι γλὰ μέρα πλείστη γλυκὸν τὸ λιβατζό τὸ μέρος· σήκω, σ' ὄφρικά! σήκω σόν, ἔγδω τὰ γλυκά της παραδείσου!

Η ΚΟΚΚΙΝΑΔΑ

Πολλάκις ἀκούω ἐν τῇ πράξει μου τὴν ἵκτρικη νὰ γίνηται λόγος περὶ κοκκινάδας. Νεάνιδες καὶ νέοι συνήθως ἀδύνατοι, καχέκται καὶ ἀνκιμοι, ὅλον ἔξαντλούμενοι, ἔχοντες ἀνορεξίαν, δυσπεπτικὰς διαταραχὰς καὶ ποτὲ οἰδήματά τινα εἰς τινα μέρη τοῦ σώματος χαρακτηρίζονται η καὶ ὑποπτεύονται ὡς πάχοντες ἀπὸ κοκκινάδαν καὶ η Κρίνη προσκληθῆ ἵκτρος καὶ Κητηθῆ ἡ γνώμη του, η ἀφοῦ κάμη οὗτος μίαν η δύο ἐπισκέψεις καταφεύγουσιν εἰς τὴν Κοκκινάδο. 'Εν παραδέσεως καὶ ἀπὸ αἰώνων, οἱ λαός οὐ μόνον ὁ κατώτερος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνεπτυγμένη καὶ μεμορφωμένη τάξις αὐτοῦ παραδέχεται καὶ πρεσβεύει ὅτι η ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσα κλινικὴ νοσηρὰ εἰκὼν ἀποτελεῖ ἔξαιρετικὴν καὶ ιδιάζουσαν νόσον, ἦν ιδιαιτέρω τάξις ικτρισῶν ἐκ τοῦ ὄντος της τάξης τιτλοφορουμένων γνωρίζει νὰ θεραπεύῃ, οἱ δὲ ιατροὶ οὔτε

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

τὴν γνωρίζουσι, οὔτε νὰ τὴν διαγνώσωσι δύναν-
ται, οὔτε νὰ τὴν θεραπεύσωσιν ἐπομένως.

Καὶ ἔαν περιωρίζετο τὸ πρᾶγμα μέχρι τούτου
καὶ ἡ κυρὰ κοκκινάδα διαγινώσκουσα τὴν ἀσθέ-
νειάν της ἱσχεῖτο εἰς τὸ νὰ συμβουλεύῃ τοιαῦτά
τινα ἀερολογήματα, ὥστε νὰ μὴ βλάψῃ τούλαχι-
στον τοὺς πασχοντας καὶ ἔαν δὲν τοὺς ὠφελήσῃ,
κατὰ τὸ ὀρελέειν ἢ μὴ βλίπτειν τοῦ Ἱπποκρά-
τους, δὲν θὰ ἤξιε τὸν κόπον οὔτε ἔγω νὰ ἐνδια-
τρίψω εἰς τὸ θέμα, οὔτε τοὺς ἀναγνώστας μου
νὰ ὑποβάλω εἰς κόπον· ἐπειδὴ δημος δυστυχῶς
πάντοτε ἐπὶ ζημιᾷ μεγάλῃ καὶ προφανεῖ τῶν τοι-
ούτων ἀρρώστων παρέχονται αἱ τῆς κοκκινάδος
συμβουλαὶ καὶ ὁδηγίαι, διὸ ταῦτα ἔκριναμεν οὐχὶ
ἀσκοπον νὰ χαράξωμεν τὰς γραμμὰς ταύτας ἐν
τῇ φίλῃ «Βοσπορίδιῳ ἐπὶ τῇ ἐπιδίᾳ ὅτι ἵσως ἡ-
θέλομεν συμβάλει κατὰ τι εἰς τὴν περιστολὴν μιᾶς
τῶν δεισιδαιμονεστέρων προλήψεων τοῦ λαοῦ ἐπ' ὠ-
φελεῖχ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

Ἀναντιρρήτως ἡ ιατρικὴ ἐπιστήμη, ὡς θετικὴ¹⁰
ἐπιστήμη μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους γιγαντιαίας
προσόδους τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐρευνῶσα καὶ σπου-
δάζουσα τὰς διαταράξεις τῆς ὑγιείας ἐν τῷ συν-
όλῳ αὐτῶν, δοῦται τὴν γένεσιν ἢ ἀρχὴν τῶν δια-
φόρων νοσημάτων, τὴν φύσιν αὐτῶν, ἀναζητεῖ
τὰ αἴτια αὐτῶν, γνωρίζει τὰ διάφορα στοιχεῖα,
τὰς ἀλλοιώσεις μὲ τὰ συμπτώματα αὐτῶν, τα-
ξινομεῖ αὐτὰ κατὰ τὰς ὑπαλλήλους αὐτῶν σχέ-
σεις καὶ τέλος μετ' ἀσφαλῆ καὶ ἐπακριβῆ διά-
γνωσιν τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν ἀντεπεξέρχεται
ἐφ' ὅσον ἔξεστιν αὐτῇ κατ' αὐτῶν, οὐχὶ εἰκῇ καὶ
ώς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐπιστημονικῶς, λογικῶς καὶ συ-
νετῶς διὰ μέσων καὶ ιαμάτων μακρῆς καὶ δεδο-
κιμασμένης ἐπιστημονικῆς πειρᾶς καὶ οὕτω πῆ μὲν
θεραπεύουσα ἀποσθεῖ τὸν κίνδυνον, πῆ δὲ ἀνακου-
φίζει καὶ καταπραύνει τὰ δεινὰ τῶν πασχόντων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προδήλως καταφαίνεται ὅτι
εἶναι ὅλως χιμαρικὴ ἢ πρόληψις καὶ δοξασία
περὶ ὑπάρχεις νόσου ἴδιαιτέρως καλούμενης κοκκι-
νάδας ἀγνώστου τῇ ιατρικῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς
ιατροῖς, γνωστὴ δὲ μόνον εἰς τινὰ τάξιν ἐμπειρι-
κῶν ιατρισσῶν, ὡν καὶ τὴν βοήθειαν καὶ συνδρο-
μὴν νομίζουσι καλὸν νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ἐν ἀνάγκῃ,
οὐχὶ βεβαίως καθ' ἡμᾶς ἐπ' ὠφελεῖχ, ἀλλὰ πάν-
τοτε ἐπὶ ζημιᾷ καὶ πολλάκις μάλιστα σοβαρῷ

τῶν πασχόντων, ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω.

Εἶδομεν ἐν ἀρχῇ ὅτι οἱ θεωρούμενοι ὡς πά-
σχοντες ἀπὸ κοκκινάδαν εἶναι συνήθως ἔξισθενη-
μένοις καὶ ἀδύνατοι, ωχροὶ καὶ ἀνακινοὶ (¹¹) δὲν δύ-
νανται νὰ χωνεύσωσι καλῶς καὶ εὐχερῶς, ἔχουσιν
ἀνορεξίαν καὶ παλμοὺς καρδικούς· πάντα ταῦτα
εἶναι συμπτώματα διάφορα ἀπαντῶντα εἴτε τοι-
αῦτα εἴτε παρηλλαγμένα καὶ εἰς ὠρισμένας τινὰς
ἀσθενεῖς ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῶν ἢ καὶ κατὰ τὴν πε-
ραιτέρω ἀνάπτυξιν καὶ ἔξειλιξιν τῶν.

Νεάνις τις κατὰ τὴν ἐφοβικὴν ἡλικίαν ἔνεκκ
διαφόρων λόγων, ἀρχίζει νὰ παραπονᾶται δι' ἀτο-
νίαν καὶ ἔξασθενησιν, ἀνορεξίαν καὶ ἀϋπνίαν, παλ-
μοὺς δεσποτικοὺς καὶ ἐντερικάς διαταραχάς, μετ'
ὅλιγον ἀπισχναίνει καὶ ωχριζ· ὁ ιατρὸς ἔξειτάζων
αὐτὴν εύρισκει ὅτι πάσχει ἀπὸ ἀγαμίαν· συνιστᾶ
τὰ δέοντα φύρμακά τε καὶ λοιπά ὑγιεινά καὶ δι-
αιτητικά μέσα· μόλις ἀρχίζει ἡ θεραπεία ἡ ἐπι-
στημονικὴ τοῦ ιατροῦ, ἔντος ἡ ἀναντιρρήτως θὲ
προέκυπτεν ὅλιγον κατ' ὅλιγον ἢ ὠφέλεια καὶ ἡ
θεραπεία, τῇ γνώμῃ τῆς πρώτης τυχούστης γνω-
στῆς ἢ γειτονίστης, ἡ ἀσθένεια τῆς νεάνιδος δια-
γιγνώσκεται ἢ καὶ ὑποπτεύεται ὡς κοκκινάδα,
ἄρχεται ἡ ἔρευνα καὶ ἀναζήτησις τῆς Κοκκινάδος·
εἶναι πολλαῖ, πλεισται, ἀπὸ ἐτῶν ἐπαγγελλόμενοι
τὸ οὐκ ὄλιγον ἐπικερδές ἐπάγγελμα, διότε φαίνε-
ται ὅτι κληρονομικῶς διαβιβάζεται αὐταῖς, δὲν
εἶναι δὲ δύσκολον ἐπὶ τέλους νὰ εὑρεθῇ ἡ κατάλ-
ληλος, ἥτις καὶ παραλημβάνουσα τὴν ἀσθενὴν ἀρ-
χίζει νὰ τὴν ὑποβάλῃ εἰς μυρίας ὅσας βασάνους
καὶ τὴν μαρτυρικὴν καὶ φθοροποίην νηστείαν τῆς
ἡ ἀσθένης νεάνις ποθοῦσα ἵκεσιν ἡ δυστυχῆς μετὰ
θρησκευτικῆς εὐλαβείας τηρεῖ ἀπαρεγκλίτως τὰς
καὶ ταλαιπωρίας μὲ τὰ μυστηριών της βότανα,
συμβουλάς καὶ ὁδηγίας τῆς Κοκκινάδος ἐπὶ 30
ἕως 40 ἡμέρας πολλάκις, καθ' ἃς οὐ μόνον ἡ κα-
τάστασίς της μένει στάσιμος, ἀλλὰ καὶ δεινοῦται
ἔτι μάλλον, διότι ὁ πάσχων ἀπὸ ἔλλειψιν αἵμα-
τος καὶ ἐρυθρῶν αἷμασφρικῶν ὄργανισμος αὐτῆς
ἐστερήθη οὐ μάργον τῶν πρὸς τοῦτο καταλλήλων
φαρμάκων, δι' ὧν ὄλιγον κατ' ὅλιγον θὲ ἐπα-
νήρχετο εἰς τὸ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπκ-
ραιτήτου θρεπτικῆς καὶ τονωτικῆς τροφῆς, οὕτω,

(10) Διὰ τοῦτο καὶ κατ' ἐφημισμὸν ὀνομάζεται adonis ἢ
ἀσθένειας κοκκινάδα.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

δὲ ἡ πρότερον μόνον ἔξι ἀναιμίας πάσχουσα νεάνης,
ἥτις θάττον ἢ βράδιον ἀσφαλῶς θὲ ἐθεραπεύετο
σὺν τῷ χρόνῳ ἔξασθενεῖ καὶ φθίνει εἰς τοσοῦτον
ώστε συνγκεντροὶ ὁ ὄργανισμός της ὅλα τὰ προδι-
αθετικά αἴτια τῆς ἐπαράτου καὶ ὀλεθρίας βροτο-
λοιγοῦ νόσου τῆς φθίσεως, εἰς ἄπερ δὲν βραδύ-
νουσι νὰ συμβάλλωσι καὶ τὰ παραγωγικά αὐτῆς
αἴτια, ἥτοι τὸ μικρόσθιον κτλ. καὶ ν' ἀναλάμψῃ
κολούθως ἐν αὐτῇ ἡ φοβερὴ νόσος.

Ἐτερος νέος ωχροὸς καὶ ισχνός, ἀσθετικίνων μὲ
τὴν ἐλαχίστην κίνησιν, βήχων ἀπὸ καιροῦ εἰς κα-
ρὸν καὶ τέλος ἔξαντλούμενος καὶ ἔξασθενῶν ὄλιγον
κατ' ὄλιγον ψαρακτηρίζεται κατόπιν ἐπισταμέ-
νης ιατρικῆς ἔξειτάσεως ὡς ὑποπτος ἢ ὡς δεδηλω-
μένος καὶ προσθεβλημένος ὑπὸ τῆς νόσου. Ὁ νέος
οὗτος εἴτε εύθυς ἐν τῇ ἀρχῇ ὡς ἔχει, εἴτε ὄλιγον
ἀργότερον θὲ διέλθῃ ἀφεύκτως διὰ τῆς Κοκκιν-
άδος, θὲ ὑποστῇ τὴν ἐπὶ μακρὸν τυρκνικὴν καὶ
σωματοφθόρον αὐτῆς θεραπείαν καὶ νηστείαν, ἔξ
ης πάντως ἀντὶ ὠφέλειας βλάβην καὶ ἐπιδείνωσιν
τῆς καταστάσεως του θέλει νόποτε. Ἡ ἀσθένεια
του ἐὰν μὲν ἥτο εἰσέτι ὑποπτος θέλει ἀναλάμψει
καὶ θὰ διαγιγνώσκηται πλέον δταν λτξη ἡ θερα-
πεία τῆς Κοκκινάδος, ἐὰν δὲ ἥτο ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐν
τῷ πρώτῳ δηλοντί σταδιῷ τῆς νόσου, ὄποτε
δὲν εἶναι δύσκολον διὰ τῶν μέσων τῆς ιατρικῆς ἐ-
πιστήμης ν' ἀπαλλαγῇ ὄλιγον κατ' ὄλιγον τῶν
δεινῶν του καὶ νὰ θεραπευθῇ πολλάκις ὄλισχερῶς,
θέλει γοργῷ τῷ βήματι μεταστῇ εἰς τὸ δεύτερον
καὶ τρίτον στάδιον.

Εἰς πάντας ἡμᾶς ἔτυχε βεβαίως νὰ γνωρίσω-
μεν καὶ ἰδωμεν πλειστους τοιούτους ἀσθενεῖς,
οἵτινες κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ἀσθένειας
των διελθόντες καὶ διὰ τῆς Κοκκινάδος καὶ ὑπο-
στάντες τὴν μακρὰν καὶ μαρτυρικὴν αὐτῆς θε-
ραπείαν πάντως δεινοτέραν τὴν ἑαυτῶν θέσιν κα-
τέστησαν.

Τοῦτ' αὐτὸν θέλει συμβῆ καὶ δι' ἄλλας ἀσθε-
νεῖς, ὡν τὰ ἀρχικὰ συπτώματα παρουσιάζουσι
πολλάκις κλινικὴν συμπτωματολογικὴν εἰκόνα
παρεμφερῆ πρὸς τὰ ἀνωτέρω καὶ οἵτινες ὑπὸ τὴν
ἐπιδρασιν τῆς θεραπείας τῆς Κοκκινάδος, οὐ μό-
νον οὐδεμίαν δύνανται νὰ ἐλπίζωσι βελτίωσιν τῆς
καταστάσεως των, ἀλλὰ τούναντίσιν θέλουσιν ἰδεῖ
ἐπιδεινουμένην ταύτην ὁσημέραι. Ἄλλα καὶ πῶς

εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλπίζῃ τις τὴν ἐλαχίστην βελ-
τίωσιν ἐκ τῆς τοιαύτης τερατώδους καὶ ἀλόγου
θεραπείας τῆς Κοκκινάδος, ἥτις ἀπὸ φαρμακευ-
τικῆς μὲν ἀπόφεως ἀέρα καπανίζει, ἀπὸ διατητι-
κῆς δέ στεροῦσα τὸν ἡδη ἀτονον καὶ ἔξισθενη-
μένον ὄργανομόν της ἐνδεδειγμένης καὶ προσι-
διαζούσης ρωσικῆς καὶ τονωτικῆς τροφῆς, ὑ-
ποβάλλει αὐτὸν εἰς νηστείαν, ἥτις καὶ τὸν ρωμα-
λετερον καὶ ισχυρότερον ὄργανομόν της ἡθελειν ἀφεύκ-
τως κάμψει. Τριάκοντα ἔως τεσσαράκοντα ἡμέρας
λέγουσι καὶ συμβούλευούσι πολλάκις μὲ ύφος το-
σαρὸν καὶ αὐθεντικὸν δὲν θὰ τρώῃ ὁ ἀρρωστος
τίποτε ἀλλο πχρά τερόβραση σοῦπα, σύτε γάλα,
οὔτε αὐγά, οὔτε κρέας, οὔτε χόρτα, οὔτε τίποτε
ἄλλο.

Καὶ οἱ μὲν ἀσθενεῖς, δυστυχῆ πλάσματα πάν-
τοτε πλήρη ἐπίδων, νομίζουσιν ὅτι τὸ νέον καὶ
πρωτότυπον τῆς θεραπείας δύνανται κατά τι νὰ
ὠφελήσῃ αὐτούς, οἱ δὲ περὶ αὐτούς ὑπὸ τῆς εἰς
εύρεταιν κλημακα διαδεδομένης προλήψεως βαθέως
κατειλημένοι, δὲν ὄκνουσι νὰ ὑποθάλψωσι τὴν
ἐλπίδα ταύτην τῶν ἀσθενῶν των καὶ τὸ κακὸν
προχωρεῖ καὶ αὔξανει μὲ ἀλματα γιγαντιαία καὶ
τέλος ἐπανέρχονται μετὰ τὰ κινδυνώδεις τυγτας
περιπτείας εἰς τὴν εύθειαν ὁδόν, ης μὲ μεγάλην
ζημιαν των παρεξέκλιναν, ἀλλὰ πολλάκις εἶναι
ἀργός πλέον. Δίδοντες πέρας εἰς τὰ ἀνωτέρω περὶ
κοκκινάδας καὶ Κοκκινάδος γραμμάς ἡμῶν, ἐπα-
ναλαμβάνομεν ὅτι εἶναι οὐτοπία νὰ φρονώμεν ἐν
ἥ ἐποχῇ ζῷμεν, δὲν δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἀσθένεια
λεγομένη Κοκκινάδα ἀγγωστος τῇ ιατρικῇ ἐπι-
στήμῃ, καὶ ζητοῦντες ἀλλαχοῦ τὴν θεραπείαν
αὐτῆς νὰ συντελώμενην εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῶν δει-
νων τῆς πατσούστης ἀνθρωπότητος καὶ νὰ ὑποθ-
άζωμεν τὴν ἄξειν τῆς θετικωτάτης ιατρικῆς ἐ-
πιστήμης χάριν ἀπηρχιωμένων

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Σ τὸ Μαρπουτζόγλου Ἀλέκο
Ἀτέχνους δτίχους πλέκω

Καὶ μὲν ἔκαμες νὰ θυμηθῶ εἰς ἀτελεύτητην γραμμὴν
τοὺς παναθλίους ἄθλους μου, τὴν κάθε ωστηράν δρυῆν,
ποῦ με κρατοῦν ὡς σήμερα δεμένο μεσ' ἐτὸν Οὐνια,
π' ἀκόμα δὲν ἐμάθημε νὰ τρέμει μὲν πηρούνια.
Καὶ ἀνέκλαυσιν δημόσιον Προμηθεὺς τοὺς βράχους τοῦ Καυκάσου,
καὶ μὲν δλα τὰ ἔγκωμια, παιδὶ μου, τὰ, δικά σου
ἔγω θαρρῶ πᾶς βρίσκωμαι χειρότερα ἀπ' ἐκεῖνον:
ἔδω εἶμαι στὴν Κόλασιν, ἵτε Κόγκο. . . ; τὸ Πεκένιν! . . .

Β'.

Οποιος τὰς Μούτας ἀγαπᾷ, θὰ τρέφεται μὲν λέχανο. . .
Αὶ τὰ μυσλά μου, φίλε μου, καλλίτερα νὰ τάχανα
περὰ νὰ νερελοβατῶ, νὰ κοπανῶ δέρα
καὶ τώρα σὰν τὸν κάβυρα νὰ φήνωμι καὶ ἐδῶ πέρα. . .
Στὴν Κασταλία σήμερον οἱ βάτραχοι κοάζουν,
στὸν Ἐλικῶνα κτήνη τους πομένες δόηγοῦν,
ἐς τοὺς Παρνασοῦ ταὶς κορυφαὶς οἱ κοῦκοι ἀναστενάζουν,
ἐς τὸν Πιερίδιον τοὺς βωμούς ἀγρίων τραγωδοῦν.

Εἰς τὸν γλακὰ τοῦ ποιητοῦ περιδιαβάζουν ψεῦτες.
εἰς τῷσμά του ἀνταπαντῆ ὁ ἐμπαιγμὸς τοῦ κόσμου,
τοῦ κόσμου δποῦ τέρπεται μὲν ἀριθμούς, μὲν μέρες. . .
Αὶ τέτοιος τώρα γένηκε καὶ ὁ πόθος δ, δικός μου! . . .

Γ'.

Ἐτοι ποῦ τώρα βρίσκομαι; ἐξ αὐτὸς τὸ μαῦρο χάλι,
ποῦ βάλλω τὸ θερμόμετρον εἰς ἀρρωστού μασχάλη
καὶ τρεσπαθῶ γιὰ τὸ φυμάτι μινάγα νὰ δυσλειω,
ἀχ! ἀλλο τώρα τίποτε, σᾶς λέγω, δὲν ζηλεύω,
παρὰ τὴν τύχην πώλευσε οἱ δυσλευτάδες μόνοι. . .
τὸν κάλαμον εἰς χήλια κουμάτια ἀς συντρίψω
καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸν σύληρον ἀς κοπανῶ ἐς ἀμμόν,
παρὰ μὲν κάτι συνταγὲς ἃς τὸν Ἀδην νὰ σᾶς ρίψω. . .

Ποσάκις δὲν προτίμησα ἀπὸ τὰ σπουδαστήρια
ἀπέριττον δωμάτιον εἰρηνικοῦ ἐργάτου:
νὰ σπάνω πέτραις; στὸ βουνό, φηλὲ νὰ φτιάνω κτίρια
ῶς δου γίνω ζάρωμα καὶ λέχυρον θανάτου. . .

Καὶ τείμαι ἔγω καὶ τείσαι σὺ καὶ τεῖν δ κόσμος δλος;
Τ' εἶνε δ Κροτίσες ἢ δ σοφός, τὴν κτήνος, κ' δ βουκόλος,
πρὸ τῆς αἰωνιότητος αὐτῆς τῆς ἀδηφάγου,
ποῦ μὲ τὸν ἔδιο πῆχυ της μετρά τὸ ἀνέστημά μας,

καὶ τὸ πετῆ ἐντὸς φρικτοῦ, χαώδους οἰσοράγου
ποῦ λέγεται λησμονησά; . . . Ἰδού τὰ ὑστερνά μας! . . .
καὶ ὑστερα κοπίαζε, κοπίαζε τοῦ κάκου,
νὰ σὲ δεγχῆ κατάκοπον τὸ κοῖλον ἐνδὲ λάκεου!

Πρωδίεις, θριάμβεις, ὡς ἀνθρώπεις τακάτη,
ποῦ μὲ τὰ «σῦντα-φέρτα σου» θαρρεῖς πᾶς; κίνες κάτιο
ἀναθρασμὸς τοῦ πνεύματος ὥξες ἡ πρόσθις σου.
ἐφήμερος εὐφημισμὸς δ κάθε θρίαμβος σου. . .
Ἐπάνω μας θὰ κυλισθῇ τοῦ τάφου κούρας λίθος. . .
κι! ἀν χῶμα ρέψυν ἐπ' ἐμέ, καὶ ἀν ἄταρον μ' ἀρήκουν,
κι! ἀν ἀνδριζηντος ἀξιωθῶ ὡς δράσας ἀσυνήθως,
τοῦ κάκου! δλα σὲν ἐμά, σχ! δλα θὰ φυρήσουν. . .

Πρὸ τοῦ ἀπείρου ἡ ψυχὴ ζαλίζεται καὶ κλίνει. . .
τὸ ἀπείρον, ἀπὸ στιγμᾶς λαθραίως κινηθείσας
τὰ δρύια του ὕρνειν κι! ἀκόμη τὰ ἐκτείνει
πρὸς ἄγνωτον ὅτεύθυνσιν, πρὸς σφαίρας μὴ γνωσθείσας
ὑπὸ σοφῶν ἐρευνητῶν, τούτεστι μικροβίων
π' ἀκόμα δὲν καταλαβαν τὸν ἴσικόν των βίον. . .

Ἐρρέτω πᾶσα ἐμπνευσίς, ἐρρέτω πᾶσα κτίσις,
ἐρρέτω καὶ δ θέντος καὶ ἡ ζωὴ ἐπίσης. . .
δλα καπνός, δλα σκίζ, δλα πρὸ τοῦ ἀπείρου
ἰσοφαρίζουν πρὸς μηδέν, πρὸς ινδαλμὸν ὀνείρου. . .

Δ'.

Συγγάμην! ἐλησμόνησα τὴν γῆν καὶ τάγαθά της
κι! εἰς μακρυνὸν ταξείδειον μ' ἐπλάνητεν δ κοῦς μου.
ἀνῆλθον εἰς τὸ ἀπείρον ὡς βέρος σχροβάστης
καὶ τώρα ἐπανέρχομαι εἰπὲ τοὺς λογισμούς μου.

Ναὶ! ἐπανῆλθον καὶ ἴδρως ψυχρὸς μὲ περιλούνει.
μὲ τάχος ἐπανέκαμψα υπέροτερον τοῦ Λαύη
καὶ γέρω μου περισκοπῶν, αἰσθάνομ' δλα κοῦα:
σὰν φυλακαὶ μοῦ φάνονται τὰ σπίτια, σὰν ίκρια,
καὶ σὰν βασανιστήρια Ἱερο-εξετάπεως
μὲ σρίγγους τὰ σωκάλια μας καὶ μοζέχετ' ἀστυνία.
κι! ἀν ἐρωτᾶς γιὰ πνεύματα ποιᾶς τινος ἐντάσεως,
αὐτὰ πρὸ πάντων κάμνουνε ἐδῶ τὴν ἀταξία. . .

Ἐν μέσῳ περιβλήματος τοιωτοῦ καὶ τοσσώτου,
εἰς χώραν ποῦ δὲν πέρατε ποτὲ σκιὰ τοῦ πλούτου
πῶς κάτι λοιπὸν θέλετε νὰ γράψω καὶ νὰ στέλω,
ἐνηδὲ ὡς ψάλτης ἐδύστα πρὶν ἐτι ἀνατεῖλω; . . .
Ἄλλ' δύως πῶς κατέληξε ἀπ' τὴ γλωσσολογία
σὲ τέτοιο ἀρροβάτημα, σὲ τόση γλωσσαλγία;
καὶ πῶς μὲ κατεκήλησιν ἡ μάγης Μούσα πάλιν
καὶ τόσους στίχους σκόρπισα ὡς ὅδρεις εἰς κραιπάλην; . . .

Ε'.

Αὶ φίλε μου, μὲ συγχωρεῖς μὲ προσκαλεῖν γιὰ κοῦρα
κι! δὲν δὲν ὑπάγω, ἀφευκτα θὰ τάχω πολὺ σκεῦρα.
Σὲ δέκα ημερόνυμα μεὰ κοῦρα ξέρεις τί θὰ πῆ;
τὸ μάννα εἰς τὴν ἔρημον, λίγων φωτεῖς ἀνχλαμπή
εἰς δίκαιον κατάδικον κλεισμένην εἰς τὸ σκότος. . .
Μὲ συγχωρεῖς ποῦ δημιλῶ τοσούτον ἀλλοκάτω;
ἀλλ' δταν ἡ ἀλήθεια εἰνε αὐτή καὶ μόνη,
θυμαρά πῶς καὶ δ Θεός δὲν θυμόνει
καὶ πῶς εἰς σωτηρίαν μου δὲν στέλλει, ἀκόμη ἀποφῶ,
τὸν ἀγαθὸν του ἀγγεληνκαὶ. . . τὸν καὶ μηδὲν τὸν καρό.

X. X. Συμβουλέδην
ιατρὸς

Ἐξ Οιρόντος τῆς 10 Ιουρίου 1903

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Η. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΓΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΓΖΓΓΟΓ

Ἄδυταμία! τὸ στομά σου.
»εῖται γυνή! —»

III

(Συνέργεια ἵδε προηγ. φύ. I. I. I.).

Η ἑξήγησις αὐτη μοὶ δίλυσε τὸ πρόβλημα, ὥ-
κτειρικ δὲ τὴν Ἐλλην ἐξ δλης καρδίας. Ἐπανῆλ-
θον πλησίον της καὶ τῇ ἐδήλωσα τὴν ἐκμυστήρευ-
σιν τοῦ διασήμου ιατροῦ. Αὕτη τὴν ἐδέχθη μὲ
δεινὸν ἐρεθισμὸν τῶν νεύρων.

— Α, σοι εἶπε τοῦτο; εἰπὲ μοι, ίκανοποιήθης,
Φιλήμον, ἀρκούντως διαβεβαιωθεὶς διούδεν ἔχω;
Ησύχει δθεν καὶ ἀπάλλαξόν με τῆς θέας τῶν ία-
τρῶν σου. Τὸ φρέμακόν μου τὸ γνωρίζω.

Ἐλαμψκην οἱ ὄφθαλμοι της ἑξήρντης, πλὴν ἡ
φολδὴ των ταχέων ἐσβέσθη. Ἐγονυπέτητο πρὸ ἐμοῦ,
συνήνωσε τὰς χειραὶς καὶ μοὶ εἶπεν — Αρέσκετι
ἐνταῦθα, Φιλήμον, πλὴν ἀπάλλαξόν με τοῦ τό-
που τούτου. Ας ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πατρίδη,
ὅς ἐπανέλθωμεν εἰς Σμύρνην... Νοσταλγῶ φρι-
κτῶς... Μὴ ἀρνηθῆς; ν' ἀπέλθης... .

Τὴν ἀνήγειρον, τὴν περιεπτύχηην καὶ τὴν ἐ-
κρήτησα ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καταφι-
λῶν τὴν κόμην της. — Θὰ φύγωμεν ἀφοῦ τὸ θέλεις
χρυσῆ μου γυναικούλα, μειδίκεσδν με δρμας ὅπως
ἄλλοτε, σὲ ίκετευ. . .

— Η Ἐλλην μοὶ ἐμειδίασεν, ὡς παιδίον ἀρρωστον.

— Αχ, ναΐ, μειδίασδν με, ἐλεγον ώς; ἐκρηγγού-

μενος, δὲν τύμπορω νὰ σὲ βλέπω πάσχουσαν ἥ-
γιζεται ἡ καρδιά μου. . . Βαυκίς μου, φαντάζομαι
ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾶς πλέον. . .

Πλατύ έρυθρημα ἔβαψε τὸ ωχρὸν πρόσωπόν της.

— Καὶ ἐὰν δὲν σὲ ἡγάπων, φίλε μου, τι θὰ
ἔπρκττες; ἡρώτησεν αἴρηνς ώς; ἐμπνεούμενη, ὑπὸ^{τηνος} ιδέας; Οὐ εἰχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ φρονεύτῃς;
Θά μοι ἔκαμες τὴν χάριν ταύτην ἡ μαζλλον. . . τὴν
δικαιοσύνην;

— Τι λόγια εἶναι αὐτά; ἐφώνησα ριγῶν ἀ-
κουσίων μου. Νὰ σὲ φρονεύω; Τὸ φαντάζεται;
δχι, Ἐλλη, ἀν συνέβηνε νὰ μὴ μὲ ἀγαπᾶς; πλέον
θά... ἐφονεύσμην διὰ νὰ μὴ ὑποφέρω ὅτον θὰ ύ-
πεφερον ἐν ομοίᾳ περιπτώσει. . .

Αιετριχίασε ἔντρομος διὰ τὴν ὁδύνην μου καὶ
στηρίουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός, συνοφρου-
μένη ἐναλάξ, ἐγκατελείφθη εἰς μίαν ὀνειροπόλη-
σιν. Βλέπων αὐτὴν σύτω κατετρέμαχον καὶ ἐγ-
γίων τὰς γειρές της τὴν ἡρώτων:

— Ἐλλη, κοιμάσαι...;

— Ὁχι, ἀπεκρίνετο, ώστε ἔβερχομένη ἀπὸ βα-
θέος ληθάργου, σκέπτομαι τὴν εύτυχιαν τῆς ἐπα-
νόδου. . .

— Α, μόνη ἡ λέξεις αὐτη θὰ μὲ ἀναγκάσῃ
νὰ φύγωμεν τὸ ταχύτερον. . . Αρκεῖ νὰ σ' ἐ-
πινδωταίσιαν εἴησαν.

Τὴν ἐπομένην ἥρχισαν αἱ ἱτομασίαι μις διὰ
τὴν ἀναχώρησίν μας. Η Ἐλλη κατελήφθη ὑπὸ^π
πυρετώδους χαρᾶς εἰς μόνην τὴν ιδέαν διέτη θὲ γ-
κατέλειπε τὴν Κωνσταντινούπολιν. Η θεία Ἐλεω-
νόρα κατεκράυγαζεν ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως μας
πλὴν ἡ σύζυγός μου τοσοῦτον ἐπέμενεν ὡστε πᾶσα
ἀντίστασις ἐκρίνετο ἀγωφελῆς.

Ο αὔγουστος εἰσήρχετο μόδις καὶ τὸ θύλπος
ἥν ἀνυπόφορον. Η φύσις ἡρέμει ώς ἐκπνεύσασα ύπο
τὴν πίεσιν τοῦ ήλιακού ηκύματος καὶ ἡ ἀτμό-
σφαίρα ἡτο βαρεῖς καὶ ἀσφυκτιώδης.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

τες εἰς τὰς διαμαρτυρίας τῆς ἐσπεύδομεν νὰ ἔπει-
νέλθωμεν εἰς τὴν ἑστίαν τῶν ἑρώτων μας ὅπου
ἄχρις ὥρας εἴμεθα τοσοῦτον εὐδαίμονες.

Καθ' ὅσον ἀπεμακρυνόμεθα τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως ή "Ελλην ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀνακούφιζομένη.
Τὸ στῆθος τῆς ἀνέπνεεν ἐλευθερώτερον, οἱ ὄρθι-
μοι τῆς ἀνέζωγονοῦντο καὶ τὸ μειδίχια τις —
σκιά φεῦ! Η ἀνάμνησις τῆς πάλαι εὔτυχίας μας,
— ἐπήνθει αὐθις ἐπὶ τῶν χειλέων της. Ἐρειδο-
μένη ἐπὶ τοῦ ὕδου μου, ἐπὶ τοῦ καταστρώμα-
τος τοῦ ταχυπλόου, ὅπερ μᾶς ἀπῆγεν ὄλοταχως,
ἐπλάνα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ γαλανοῦ πόντου ἀ-
κολουθοῦσα τὴν δραπέτιδα σκέψιν τῆς ἐπὶ τοῦ
σινομένου ἀφροῦ τοῦ ἐκπνέοντος ὅπισθεν τῆς τρό-
πιδος τοῦ πλοίου. Καὶ ἐκ τῶν κάτω τὸ βλέμμα
τῆς ἐφέρετο ἐπὶ τῶν κρασπέδων τοῦ ὄρίζοντος,
ἀτενίζουσα ἀπλήστως ἐμπρός, οὐδέποτε ὄπισω.
Ἐφαίνετο ὡς νυκτιγός προσπαθῶν νὰ διασώτῃ τὰ
τελευταῖα του κειμήλια ἐκ τῆς μανίας τῶν
κυμάτων, ἵσως μόριον τῆς πάλαι εὔτυχίας τῆς
καταρρεούσης ἥδη πανταχόθεν, καὶ κινδυνευούστης
νὰ μᾶς καταθάψῃ ύπὸ τὰ συντρίμματά της. Ωστε
ἔφθασμεν εἰς Σμύρνην. Η "Ελλην χαίρουσα ἐπα-
νείδε τὴν καλιάν τῆς εὔτυχίας μας, χαιρετῶσα
μετά χαρᾶς τὰ ἀντικείμενα, ἀρ' ὡν ἐχωρίσθη ὅπως
συντριβῇ, ἀνκυνέουσα ἀπλήστως τὸ ἄρωμα τῆς
εὔτυχίας μας ὡσεὶ θέλουσα νὰ ποτισθῇ ἐξ αὐτοῦ
καὶ ἀνάζησῃ ὡς ἄνθος, ὅπερ λησμονοῦν νὰ δροσί-
σουν καὶ κλίνει διψκλέον καὶ θυητον ὅταν δὲ
χειρὶς εὐεργέτις τὸ ποτίση ἔξαρφνης, ἀνεγέρει τὴν
κορυφὴν καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν. Οὕτω καὶ
ἐκείνη ἀνέζη ύπὸ τὴν πνοήν τῆς παλαιᾶς εὔτυ-
χίας καὶ ἥλπιζε νὰ σωθῇ τῆς φθορᾶς, ἥτις τὴν ἀ-
πῆγεν· πλὴν φεῦ, η γλυκεῖα εὔτυχία μας ὡς λύ-
χνος ἀνεύ ἐλαίου, ἐτρεμόσθυνεν ἀναδίδουσα τὴν
τελευταῖαν ἀνχλαμπήν της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΜΑΡΙΟΛΑ!

Ψυχομαχάσει η Ζωή!.. μέσον τοῦ ἀργυρᾶ πελάρη
ποῦ τὰν καθρέφτης μαργαρᾶς τῆς φαραούλας ἀπλώντων
στρυγογνήσιεν διήθεος, χρυσώρησο ἀτεμίδε
σε χέρια χρυσόδάχτυλα μλας λιγερῆς δουλεύτρας.

Κλαίει τὴν χαμέρη δόξα τον... κόσμος κρυμμένοις μάροις
σῶν καταράχτες χριστούται κι' διη τὴν πλάση ζώντων
τερεβλαῖς χρυσοῦφαραταις, θλίψις κρυψῆς στολίδες
ἀθῆνα πλημμύρα ἀχρόχλωμη τῆς δύσις τῆς μαργεύτρας.

* * *
Θαμπά διαμάρτυτα ἀργοκυνόστρη τὰ δάκρυα ἐς τὰ μάτια
τερότης φωτεινούτερης ἐς τὴν Λημονοῦταις τὴν ὥρα
καὶ ψυχοπόλια ὑπέρθετη κλιθάρα τώρα.

* * *
Σεθεμελιώτερ' η χαρά, δισμύρια κομμάτια
σχίζει τὴν κάθε μὲλά καρδιά η τύχτα η γεροφόρα-
— λέσ πως σὲ λίγο ἐτηγηῆσεπτα τοῦ Γολγοθα η μπόρα!..

* * *
Τὴν ὥρα αὐτὴν τὴν μυστικὴν ποῦ σὲ Οὐραρὸς ἐς τοῦ "Ἄδη
τὰ τρομερὰ Βασίλεια ἀντάμα ξεφαρτώμει
ὑφάρτηρα ἀγγειοκάμωτη ἐς τὸ ἀργαλεό σκυμμένη
γαίνει προκτὰ μετακωτὰ μὲ δαμαρτέριο χτέρι.

* * *
Μάργα καὶ ἀχτῖδες φεργαροῦ καὶ μῆρα ἔχοντα
κι' ἔχει τὰ συνεργάτροντα τῆς χαρανγῆς στημόντες
κι' ἀράμεσα ἐς τὰ δάκτυλα τὰ μαργαριταρέτα
πετῆ πεταλονδόστρετη σάτη χρυσαφέργα.

* * *
Αρθοβολάσι ἐπάρω της τῆς ὁμορφλᾶς η πούλια
καὶ λέσ διπλάστης πωπλασε τέτοδα οὐράτα χάρε
εῖχε ζυμάρι ἀπὸ μοσχίες καὶ μαργεμένα γούλια.

* * *
Δαμποκοποῦτρ θαμβωτικά δύν μάτια φωτοβόλα
ποῦ ἀστροπελέντα μέχροντε τὰ ἐρωτικό κοτεάρι..
— Χαῖρε, Ι ἐμπρός σου ἀτεμος φεγγεις δικαίος, Μαριόλα!

* * *
Ίωάννης Κ. Στεφανῆ.

* * *
Αραλαλάβα 1903

LÉONC ROUSSET

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

* * *
Η «Πηγελόπη» προσομιζεται εἰς τὸν λιμένα
τῆς Τουλῶνος μέλλουσαν ν' ἀποπλεύσῃ εἰς Τογ-
κενον. Ἀπὸ δύο ὥρῶν τὰ φουγάρα τῆς ἐξηρεύ-
γοντο κύματα καπνοῦ μαύρου. Οἱ λέβητες ἐμ-
κῶντο εἰς τὰ βάθη μὲ δρόμον κεραυνοῦ καὶ ἐπὶ
τοῦ καταστρώματος οἱ ἀνδρες ἐκεινοῦντο ἀπ' ἔδε-

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

καὶ ἀπ' ἔκει ἐν τῇ ἀτκεῖα τῆς ἐργασίας τῆς
διευθυνομένης ύπὸ τοῦ συργματος τῶν προϊστα-
μένων.

Κάτωθεν τῆς δεξιᾶς κλίμακος ἀτμάκατοι καὶ
λέμβοι, ἐλθοῦσαι διὰ νὰ φέρουν συγγενεῖς η φί-
λους πρὸς ἀποχαιρετισμόν, περιέμενον συνωστι-
σμένοι η σκαρρχλωμένοι εἰς τὴν κλίμακα.

"Η ἐσπέρη ἔκλινε καὶ η ὥρα τῆς ἀπάρσεως ἐπρό-
κειτο νὰ σημάνῃ. "Ηδη, πρὸς Διυτίας, αἱ κορυφαὶ^{τῶν} Ἐξ Φουρών καὶ τῆς Παναγίας διέγραφον τὰς
βροεις κατατομάς των ἐπὶ ὄρίζοντος τοῦ πορφυ-
ροσκεποῦς, σημείου προαναγγέλλοντος μαΐστρον.
Αἴρουν η κλίμακες ἐκαλύφθη ἀπὸ κόσμον. Οἱ ἐπι-
σκέπται, κατέλειπον τὸ πλοίον διαμείοντες εὐ-
χάριστα. Τότε μίκη, μίκη, αἱ λέμβοι ἀπεσπώντο ἀπὸ
τὸν σωρὸν καὶ ἀνεγχώρουν πλησίστοι, κεκλιμένοι
κατὰ πλευρόν.

Τελευταῖον ἔμεινεν ἐν ἐλαφρόν ἀκάτιον εἰς φαι-
νόρους κέλης, οὐδὲ κατερνήτης, βλέπων ἐγγίζου-
σαν τὴν νύκτα ἥργιζε ν' ἀνυπομονῇ. Τέλος, πολὺ
ἀργά ἐφάνη εἰς τὸ ἀνάβαθμον μία νέα μελαγ-
χροινή, κομψή, μὲ μαύρα μαλλιά ἀνεστηκμένα υ-
πὲρ τὸν λευκὸν τράχηλον καὶ μὲ μάτια γαλανά.
Ἐκράτει τὸν βραχίονα τοῦ πλοιάρχου, ὡροτάτη.
"Οπισθεν εἰς νεαρός ναυτικὸς ἴστατο περίλυπος
ὑποκλινόμενος ἐδαφικίως μὲ τὸ πιλίκιον ἀνὰ χει-
ρας.

— "Τγίσαινε! Τγίσαινε! ἐψιθύρειν ο πλοιάρχος
μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τῶν λυγμῶν.

Καὶ ἔσφιγξε τὴν χειρα τῆς συζύγου του περιπα-
θῶς. "Ἐπειτα τὴν ὠδήγησεν ἡώς κάτω εἰς τὸν κλί-
μακα καὶ μὲ ἐν τελευταῖον βλέμμα ἐψιθύρισεν: « 'Τ-
γίσαινε! » Εκείνη κατεβίβασε τὸν πυκνὸν πέπλον
της. "Οταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κέλητον μέσω τῆς κε-
φαλῆς ἡώς μεθυσμένος εἰς τὸ στενόν δωμάτιον,
κτυπῶν εἰς τὰ φατνώματα, προσκρούων εἰς τὰ
πιπλα.

— "Καλὴν ἀντάμωσιν, Γεώργιε! Καλὴν ἀντάμω-
σιν Κύριε Μάρη.

Καὶ πρὸς τὸν κατερνήτην, οὗτοι ἐκράτει τὸ
εχονίον στραφεῖσα εἶπε: « 'Εμπρός».

Τὸ ἀκάτιον ἐστράφη καὶ ἀπεμακρύνθη.

Μετὰ δύο ὥρας, ἀφοῦ η «Πηγελόπη» ἐξειλήστη
καὶ οἱ πλοιοῦς ἐκανονίσθη, οἱ πλοιάρχοις ἐπαγηλθεύ-
ειν εἰς τὸν θάλαμον του σύννους καὶ περίλυπος. "Η ὄ-
ριστική ἡώς μεθυσμένος εἰς τὸ στενόν δωμάτιον,
κτυπῶν εἰς τὰ φατνώματα, προσκρούων εἰς τὰ
πιπλα.

— "Ω φρικαλέα βάσανος! ὡ ἀπελπισία! Τί κε-
ραυνός ἡτο αύτός; "Ητο ἀρά γε ἀληθής αύτὴ
ἡ ἀπιμος καταγγελία; Ποιος νὰ τοῦ τὸ ἀπο-
δείξῃ; Ποιος ἡμποροῦσε τώρα πλέον νὰ τοῦ
ποκαλύψῃ τὴν ἀληθειαν; Ποιος νὰ τοῦ τοαθήξῃ
ἀπὸ τὴν καρδιά την ἀληθειαν;

τοῦ! Δύο αἰώνων ζωὴ χωρίς νὰ βλέπῃ πλησίον
του τὸ προσφιλές ὄν, τὸ ὄποιον θωπεύει καὶ πα-
ρηγορεῖ!

Ἐκάθισε βάρυκαλγής, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν
ἐπὶ τῆς χειρός του, καὶ μηχανικῶς ἔλαβε μεταξὺ^{τῶν}
τῶν ἐσφραγισμένων διαταγῶν μίκην ἐπιστολὴν
ἰδιωτικήν, τῆς ὄποιας η λευκότης καὶ τὸ σχῆ-
μα είλκυσε τὸ βλέμμα του. "Εσχίσε τὸν φάκελλον
καὶ ἔζητησε τὴν μονογραφήν. "Άλλα δὲν εὔρε
κάμμισαν.

— "Ἐπιστολὴ ἀγάνωμος! ἐσκέφθη. Οὐφ! "Ἐναγ-
τίον κανενὸς ἐκ τοῦ πληρώματος μου πάλιν θὰ είνε
ἀναμφιβόλως.

Καὶ ἔκαμε νὰ τὴν πετάξῃ χωρίς νὰ τὴν ἀνα-
γνωσῃ. "Άλλη ηδη αἱ πρωταρίες λέξεις, ἀς ἀκουστικῶς
διέτρεψε τὸ βλέμμα του, τὸν ἔκχριαν νὰ σκιρτήσῃ:
Μιὰ θολότης ὄνειρου ἐπέρασεν ἀπὸ τοὺς ὄφθαλ-
μούς του καὶ τὴν ἀνέγνωσεν ὅλην ἀπλήστως:

— "Ιδού τὶ περιπέχει:
— "Αγαπητέ μου πλοιάρχε.

— "Ωρισμένως είσαι εὐήθης. Μόνος σὺ ζως ἀγνο-
εῖς ὅτι η σύζυγός σου σὲ ἀπατᾷ ἐπὶ ἐξ μήνας
τώρας μὲ ἔνα λιμοκοτόρο τοῦ πληρώματός σου,
ὅτις σὲ περιπάτει. "Εάν καὶ εἰς τὴν θέλασσαν ἔ-
χης τὸσον διορατικότητα ὅσην εἰς τὸ σπίτι σου,
φόνος μπάρχει ὅτι τὸ πλοιάν σου δὲν θὰ πάγι καλά.

— "Τούτο σου τὸ γράφω διὰ νὰ σου εἰπῶ ὅτι ἡμ-
πορεὶ κανεὶς νὰ κάμη λαμπρὸν στάδιον χωρίς νὰ
βλέπῃ πέραν τῆς μύτης του."

— "Ο πλοιάρχος ἐστικώθη ἐπάνω κάτωχρος, μὲ
σταγόνας κρύου ἰδρωτος εἰς τὸ μέτωπον, μὲ ὅμικα
ἀτενές καὶ γουρλωμένον, ως βοῦς ἐξανιστάμενος
ύπὸ τὸ πληγμα τοῦ ροπάλου. Καὶ ἥρχισε νὰ βη-
μπτίζῃ ὡς

πικρὰν παρηγορίαν νὰ ἔκδικηθῇ τούλαχιστον ἐὰν ὅλ' αὐτὰ ἡσαν συκοφαντία. Τοῦ ηρχετο πόθος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Τουλῶνα ἀμέσως ὑπὸ οἰανδήποτε ἀφορμήν, νὰ ἔξιχτάσῃ τὸ μυστήριον, νὰ στραγγαλίσῃ τὴν ἀπίστον καὶ ἀς ἔχανε τὸ πάν. Τὶ τὸν ἐμελλεν ἀπέναντι τοῦ φοβεροῦ ματυροῦ; Ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος, ἣν καὶ μόνην ὑπήκουσεν ἐπὶ εἰκοσκετίαν, ἐδίσποσε τῆς ὁδύνης του.

Τὴν ἐπομένην ὁ πλοιάρχος ὠμοίχε πρὸς φάσμα. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἔκεινην ἔγεινε ἀγνώριστος. Ἐ μενε μόνος, κλεισμένος εἰς τὸν θάλαμόν του, μόλις δίδων μίαν διαταγὴν καὶ πάλιν σιωπῶν καὶ ἔξαρχνιζόμενος. Ἔγεινεν ὀξύχολος, βάναυσος, ἀπρόσιτος. Ἐνιστέ ἀνέβαινεν ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ στηρίζόμενος εἰς τὸ κιγκλιδωματικόν ἔμενε βυθισμένος ἐν ἐκστάσει εἰς τὴν θέαν τῆς θαλάσσης.

— Ὁ πλοιάρχος δὲν εἶνε καλά, ἔλεγαν οἱ περὶ αὐτὸν.

— Μπά! ἔλεγεν ὁ ιατρός. Ἐχει τὴν ἀρρώστεια σῶλων τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὄποιοι νυμφεύονται σαράντα πέντε ἐτῶν.

Οσάκις ἀνέφερον περὶ αὐτοῦ, ἡ ὄψις τοῦ ἀγυθιποπλοιάρχου Μάρν ἐσκυθρώπαζεν. αὐτὸς δὲν ἔλεγε τίποτε καὶ προσεπάθει ν' ἀλλάξῃ ὄμιλαν. Μίαν φοράν, θαρρῶν εἰς τὰς προσωπικὰς σχέσεις του, ἥρωτησε τὸν πλοιάρχον περὶ τῆς αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀθυμίας του.

— Φίλε μου, ἀπήντησεν οὗτος ἐν μόνον ἡμιπορῷ νὰ σοῦ πῶ, διτε ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώποι, τοὺς ὄποιος ἐπιθυμεῖ κανεὶς νὰ ἡμιπορῇ νὰ κάμη κομμάτια.

— Ήτο τοῦτο ἡ ἀρχὴ παραφροσύνης ἡ μήπως εἶχερε τίποτε; Ἀλλὰ ποιος ἡμιποροῦσε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ φοβερὸν μυστικὸν μέσα εἰς τὸν ὠκεανόν;

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸν Κοκγκίναν ὁ πλοιάρχος ἐφαίνετο θέλων νὰ καταβάλῃ τὴν θλίψιν του καὶ προσεκολλήστε εἰς τὴν ἐλπίδα διτε Ισωσ ἄμα τῇ ἀφίξει των θάλαμβανε καμπίαν ἐπιστολὴν νὰ τὸν διαφωτίσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὸ σαράκι τὸν κατέτρωγε.

Τέλος ὁ δρόμων ἡγκυροβόλησε καὶ τὸ ταχυδρομεῖον ἐλήφθη εἰς τὸ πλοίον. Περιείχε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πλοιάρχον καὶ μίαν δέλλην πρὸς τὸν Μάρν. "Ολον τὸ πλήρωμα εἶχον συρρέσει ἐπὶ τῆς γεφύρας διὰ νὰ λάβουν τὰς ἐπιστολὰς των.

Ο πλοιάρχος ἐκρήτει ἥδη τὸν ποθητὸν φάνελλον, τὸν ἐποτὸν δὲν ἐτύμλη νὰ ἀνοίξῃ.

— Εἰσαρνά ὁ Μάρν, ἐπιστρέφων μὲ τὴν πολύτιμον ἐπιστολὴν του εἰς τὸν θαλαμίσκον του, προσέκρουσεν εἰς κάπιον καὶ ἡ ἐπιστολὴ, ἣν ἐκράτει ἡ νοίχθη καὶ ἐπετενειεὶς τοὺς πόδας τοῦ πλοιάρχου, ὁ ἀγυθιποπλοιάρχος, γοργότερος, εἶχεν ἀνχλάσει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀπεμακρύνετο μὲ τὸ πρόσωπον λευκὸν ὡς πανίον.

Πολὺ ἀργά! Εἰς ἐν δευτερόλεπτον ὁ πλοιάρχος εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς συζύγου του, μόριότατον πρὸς τὸν τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ἔξαρχνιζόμενος. Ἔγεινεν ὀξύχολος, βάναυσος, ἀπρόσιτος. Ἐνιστέ ἀνέβαινεν ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ στηρίζόμενος εἰς τὸ κιγκλιδωματικόν ἔμενε βυθισμένος ἐν ἐκστάσει εἰς τὴν θέαν τῆς θαλάσσης.

— Ὁ πλοιάρχος δὲν εἶνε καλά, ἔλεγαν οἱ περὶ αὐτὸν.

— Σύλλαβε τὸν αὐτὸν! ἀνέκραχεν ἔξω φρεγῶν. Πιάστετον σᾶς λέγω! αὐτὸς εἶνε! . ὁ κακοῦργος!

— Εξαλλος, ἐφαίνετο διτε ἀκαριαλως παρεφρόνησεν. Οι γαῦται τὸν περιεστοχίσαν διὰ νὰ τὸν ἐμπόδισουν νὰ ὅρμησῃ κατὰ τοῦ νέου.

Αἴρντης ἐστάθη, ἐκτύπησε τὸν ἀέρα μὲ τὰς χειράς του καὶ κατέπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ὑποπλοιάρχος ἐκάλεσε τὸν ἐπὶ τῆς υπηρεσίας καὶ δεικνύων εἰς αὐτὸν ἀσκεπῆς τὸ ἄψυχον σῶμα, τὸ ὄποιον οἱ γαῦται ἀπεκόμιζον ἐπὶ φορείου, τοῦ εἰπε:

— Καταβιβάσετε τὴν σημαίνη μεσίστιον ὁ πλοιάρχος ἀπέθανε!

Ἐκ τοῦ «Τύπου».

ΠΟΙΚΙΛΑ

Φωνδγραφον ἀντὶ υποθολέως

Ρωτικὴ ἐρήμερος ἀνέφερε τελευταῖς διτε διευθυντῆς θεάτρου ἐπαρχιακῆς πόλεως τῆς Αύτοκρατορίας τῶν Τσάρων ἀπαυδήσας μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὑποθολέως του, διτε διεκτίμετεν διτε ἡτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν, καὶ συνεπῶς ἔζητεις αὐτῆς, ἀπέπεμψε τὸν ὑποθολέα καὶ τὸν ἀντεκατέστησος διὰ ἀλλού τοισύτου, ἀλλὰ διὰ φωνογράφου! Ἐννοεῖται διτε εἰς Ἰταλον ἀναγνώσκοντες τὸ ἐπεισόδιον δὲν θὰ λεύψωσι ν' ἀναφωνήσωσι τὸ «Si non ē vero ē ben trovato» καὶ μετ' αὐτῶν καὶ οἱ αναγνώσται μας.

Μία στατιστικὴ περὶ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ

Κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη ἡ αὐτῆς τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ διῆται ὡς ἔτης:

· Η Ιαπωνία κατέχει τὴν πρώτην θέσιν μὲ αὐτῆς

μέτρην 23

ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Δευτέρᾳ ἔρχεται ἡ Νορβηγία μὲ αὐτῆς τοῦ 191 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Κατόπιν ἡ Ἑλλὰς μὲ αὐτῆς τοῦ 150 %, ἡ Πορτογαλία μὲ αὐτῆς τοῦ 110 %, ἡ Γερμανία 107 %, ἡ Δανία 76 %, ἡ Ισαλία 68 %, ἡ Ρωσία καὶ ἡ Σουηδία ἀμφότεραι παρουσιάζουσαι αὐτῆς τοῦ 65 %, ἡ Αὐστρία 60 %, ἡ Ολλανδία 57 %.

Θὰ φινῇ περίεργον διτε ἡ δύναμις ἡ κατέχουσα τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῷ ἐμπορικῷ ναυτικῷ, ἢτοι ἡ Ἀγγλία παρουσιάζεις αὐτῆς τοῦ 53 %. Ἐν Γαλλίᾳ τούναντίον παρουσιάζεται κατὰ τὴν τελευταῖαν δεκαετίαν ἐλίττωσις κατὰ 100 %.

Ως φαίνεται ἐκ τῆς παρόστης στατιστικῆς τὸ γεῖτον Βασιλείου κατέχει ἀρκεύσαντα καλὴν θέσιν μεταξὺ τῶν ναυτικῶν προσδευτῶν.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ο ἀποθανὼν μουσικὸς Φραγκίσκος Αἴτι ἡτο ἀνθρωπὸς θυμαστῆς ὁρέων. Εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται τὸ ἔτης λόγιον. «Π χήνα εἶναι πολὺ καλὸς πουλερικός, ἀλλ' ἔχει ἐν σπουδῶν ἐλάττωμα. Δι'' ἔνα εἶναι δλίγον πολλή, διὰ δύο πάλιν ἔχειν τοῦ λαμπρού τεμάχια φωνητικῆς μουσικῆς. Αλλὰ τὸ κυριώτατο τῆς τελετῆς θελγητρού διῆρεν ἡ θαυματία προσλαίξ τῆς ἐριτίου Διευθυντρίας. Χ. Εὐθυλίας

μειδιῶν ἔξηρχετο ἐκ τίνος ἐπιπτορίου, κίποις γνωστὸς τῷ εἶπε. «Φαίνεται, φίλατε ἀρχιμουσικέ, πῶ; κατί ἔκτακτον θὲ εἶχες ἀπόψε.» — «Ω ναι! ή τοῦ ἡ ἀπάντησι; τοῦ Αἴτι. Εἶχα ἐνα κούρκον» — «Ησθε πολλοί εἰς τὸ τραπέζι;» — «Α, διὰ πιλλοί μάνην δύο· μάνην ἔγω καὶ δι κούρκος.»

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΤΕΛΕΤΑΙ

Ζάππειον ἐμινικὸν παρθεναγωγεῖον. Πλήρης κατανυκτικῆς ἐπιθυλῆς καὶ φιλοκαλίας, ώς πάντατε, ἐτέλεσθη τῇ προσπαρθύση Κυριακῆς ἡ τελετὴ τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου, τὸ ἀριπρεπὲς ἐπιστέγασμα τῶν προγηγουμένων συντελεσθεισῶν ἐξετάσεων αὐτοῦ, αἵτινες τόσῳ τελεσφόρους ἀνέδειξαν καὶ ἐφέτο; τοὺς καρποὺς τῆς ἐνιαυσίας; αὐτοῦ δράσεως. Μετὰ τὴν λογοδοσίαν τῆς Εφηβείας δρειλίμηνην εἰς τὸν γλαυρὸν καλαμον καὶ ἀπαγγελίαν τοῦ κ. Γ. Αποστολίδην καταδίξανταν τὴν ὑπὲρ πειρήναν ἀνθρακούνταν μεταξύ τῶν μαθητριῶν λαμπρὰ τεμάχια φωνητικῆς μουσικῆς. Αλλὰ τὸ κυριώτατο τῆς τελετῆς θελγητρού διῆρεν μεταξύ τοισύτου θαυματίας.

— Μάλιστα, αὕτη ἡ κυρία! — «Εκραζεν. — Εἶναι αὔτο; στις τὰ πάντα βλέπει ἀνωθεν.

Διελθὼν τὸν ήλιακὸν διαλειμμένην πλέον τὸν πατέρα του εἰς τὴν δενδροστυχίαν. Ο Βλαδίμηρος 'Αλεξέειτος ἐπήγανεν ἡσύχας πλησίον τῆς Κλεοπάτρας Βασιλείεινας. Ο πατέρας ἔλαβε τὴν γεῖτραν καὶ παρατηρῶν τὴν κυρίαν Σαμπούρων, εἶπεν:

— Παπά, μοι ἐπιτρέπετε νὰ ἔλθω μαζῆ σας;

Ο Βλαδίμηρος 'Αλεξέειτος ἐκ τοῦ μέρους τοῦ αὐτού του κατεμέτρησε τὸν θέσην τοῦ διαλειμμένου πλημματοῦ; τῶν λευκοχρόων εὐειδῶν δρυθαλαμῶν, διπερ ἐνόμισε τις, διτε ἡδύνατον νὰ ἔχειν τὴν θέσην τοῦ ἀνθρωπον ἀπὲ προσώπου της γῆς.

— Τέ τροπος εἶναι αὔτο; Τίς σὲ προσεκάλεσε; Πήγανε αὔτες; εἰς τὸν Νίκολαον 'Ανδρέειτος, — εἶπε.

Μετὰ δύο μήνες ἀσθενῆς; ἀπταίναγγήρισες τῆς μητρός του διαλειμμένης εἰς τὸν αὐτού την αὐτητητατα τοῦ πατέρος του καὶ, ἡσύχας ἀπονύμως τὴν γεῖτραν ἔκτης ἀναζυρίδος τοῦ πατέρος του, ἔξηκολούθει ἀκόμη νὰ συμβαδίζῃ ὅπισθεν αὐτοῦ. Η Κλεοπάτρα Βασιλείεινα καὶ μετὰ τοῦ ἀπονύμου της γεῖτρης θελγητρού της προσοχής τοῦ πατέρος του, ἔξηκολούθει ἀκόμη νὰ συμβαδίζῃ ὅπισθεν αὐτοῦ. Η Κλεοπάτρα Βασιλείεινα ἐνθαυτικῶν, ἐμειδίσεις πρὸς τὸν 'Αλεξέειτον καὶ, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Βλαδίμηρον 'Αλεξέειτος εἶπεν:

— Ας ἔλθῃ μαζῆ μας. 'Ιμετε δὲν εἰσεύρετε ἀκόμη διπέιν ψαλίδιαν ἔχομεν μετὰ τοῦ 'Αλεξέειτο. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, 'Αλεξέει, στις εἰμεθι μέλι;

·Δότε πρὸς τὰς ἀπολυμένας Ζαππίδας, θησαυρὸς ἔξαισίων, ὑποθηκῶν διὰ θαυματοῦ ὕδρους πεπλεγμένων εἰς ὁραῖον φιλοληγικὸν καλλιτέχνημα. Συγχαίρουμεν θερμότατα αὐτῇ τε καὶ τῇ διτρηῷ καὶ λογίᾳ αὐτῇ συνεργάτῃ καὶ. ·Ἐλένη Στρούβλη, καὶ τῷ λοιπῷ προσωπικῷ, ὡς καὶ τῷ διοικητικῷ Σύμβουλέῳ.

Ζωγράφειον Γυμνάσιον. Αὐθημερὸν μετὰ ζηλωτῆς μεγαλοπεπτείας ἐτέλεσε τὴν ἐτήσιαν αὐτοῦ τελετὴν ἐν μέσῳ ἀπείρου συνωστισμοῦ τὸ Ζωγράφειον Γυμνάσιον, ἐνῷ διεκρίνοντο παρεκτῆς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου καὶ πολλοὶ τῶν λογίδων, ἐκ δὲ τῶν ἀπαγγελθεισῶν λογοδοτῶν τῆς Ἐφορίας καὶ τῆς Διευθύνσεως κατεδείχθησαν ἀμφότεραι ἀξιαι συγχαρητηρίων διὰ τὴν πολύτιμον αὐτῶν ἐκπαίδευτικὴν δρᾶσιν.

·Ελληνογαλλικὸν λύκειον Χρήστου Χ' Χρήστου. ·Ἐπίσης δημοτελεστάτη καὶ πλήρης ἐπιθολής ἐτελέσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἡ τελετὴ τοῦ 'Ελληνογαλλικοῦ Λυκείου τοῦ κ. Χρ. Χ' Χρήστου ἐπισπασμένου & πακ ἔτι τὰς ἐπευφημίας τῆς παρ' ἡμῖν κωνικής,

Εἰς τὸν τόνον, εἰς τὸν δόπον ἐλέχθη τοῦτο, κατὶ τι δὲν ἤρεσεν εἰς τὸν 'Αλεξιον. ἔλειπεν ἡ συνήθης σοθαρότης ἔκεινη, ἥτις ἀνύψῳ αὐτὸν μέχρι τῶν ὅρθαλμῶν τῆς ὥμαλει περὶ αὐτοῦ ὡς; περὶ μικροῦ τινος ἀνθρώπου καὶ μάλιστα ἀποτεινομένη πρὸς αὐτὸν προσεπάθει νὰ τραυλίζῃ. 'Ο παῖς μορφάζων ἔλυψε τὴν κεφαλήν του καὶ ἐπορεύετο λαχτίζων, προσκόπτων καὶ μὴ γνωρίζων πῶς ν' ἀποχωρισθῇ ἐξ αὐτῶν, ἢν καὶ ἡσθάνετο ὅτι ἐπρεπε ν' ἀποχωρισθῇ. Αἴφνης δμως ἡ Κλεοπάτρα Βασιλείεινα ἥλλαξεν τὸν.

— Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς διστυχίας μου, δ 'Αλεξιος ἡτο ἡ παρηγορία μου. Δὲν εἰζέρω τί θὰ ἐγινόην ἀνευ αὐτοῦ, πῶς θὰ δεηρχόμην τὰς δυσκόλους ἔκεινας ἡμέρας.

Καί, ἀποτεινεμένη πρὸς τὸν 'Αλεξιον, δὲ τῆς εἰς αὐτὴν μόνην ὑπὸ τῆς φύσεως χορηγηθείσας συγκινητικῆς καὶ θωπευτικῆς αὐτῆς φωνῆς προσέθηκεν:

— "Ω! ἄγαπη μου!

Τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο συνεριλίωσε τὸν παῖδα μετὰ τῆς κ. Σαμπούρω. "Ωριμησε πρὸς αὐτὴν ἐξ δλης αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, δάκρυα ἐπλήρωσαν τοὺς ὅρθαλμούς του. θὰ ἐνηγκαλίζετο αὐτὴν ἐὰν δὲν ἡμιποδίζετο ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ πατρός του.

Τὴν φράν ταύτην δ 'Βλαδήμιρος; 'Αλεξέεντις; συλλαβὼν αὐτὸν θωπευτικῶν ἐκ τοῦ ὡτὸς καὶ τύφας αὐτὸν ἀρκετὰ ἰσχυρῶς, εἶπεν:

— Εἶναι καλὸς παιδί! ·Ἐκ τούτου δμως δὲν ἔπειται δτι πρέπει νὰ τὸν διαφείρητε· σεῖς μάλιστα αἱ γυναῖκες, περισσότερον διαφείρετε τὰ καλὰ ταῦτα παιδία δὲ τῶν θωπευῶν σας. Λαζιπόν, μάρες! πήγαινε εἰς τὸν Νικόλαον 'Ανδρέεντις! — Καὶ δῶκεν εἰς τὸν 'Αλεξιον θωπευτικὸν κτύπημα ἐπὶ τοῦ αὐγένος.

·Η θωπεία ἐνεδάρυεν τὸν παῖδα.

μετ' ἐκτιμήσεω; καὶ συμπαθείας παρακολούθισης τὸ ἔργον τοῦ σπουδάσιου τούτου παρ' ἡτον ἐκπαιδευτικοῦ φυτωρίου, οὗ συγχαίρουμεν ἀπὸ καρότας τὸν ἐρίτιμον γυμνασιάρχην.

·Ελληνογαλλικὸν 'Εκπαιδευτήρεον Μέλα. ·Ἐπίσης λαμπρῶς διεξήχθη ἡ τελετὴ τοῦ ἐν τῷ Πέραν ἐκπαιδευτῆρος τῆς ἐλλογίου κ. Αἰκατερίνης Μέλα, πολλούς; καὶ εὐχύμους καθ' δλον τὸ ἔτος; παρατγόν τοὺς πνευματικούς καρπούς τῆς εὐδοκίμου καὶ κοινωρελούς; αὐτοῦ σταδειδρομίας.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Μεστοὶ γλυκυτάτων ἐλπίδων ἐτελέσθησαν ἐν 'Αγίῳ Στεφάνῳ οἱ ἀρραβῶνες τῆς δεσποινίδος Μαρίας Γρ. Καρύδου θυγατρὸς τοῦ γνωστοῦ τρίων; δημοσιογράφου διευθυντοῦ τῆς «Βυζαντίδος», μετὰ τοῦ ἀριστηροῦ πολαύντος φῆμης παρὰ τῷ ιατρικῷ ἡμῶν κόρμων ἐπιστήμονος; διδόντος τοῖς Κ. Σταύριδου, οἵς συγχαίροντες ἐκ ψυχῆς ἐπεγγόμενα δ, τι βέλτιστον.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΛΑΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσούμ-Λάτ άριθ. 3

— Πα... πά,— παρατείνων τὴν φωνήν, παρακλητικῶς παρατηρῶν τὴν Κλεοπάτραν Βασιλείειναν καὶ ζητῶν ἐξ αὐτῆς προστασίαν, ἐπρόσφερεν δ 'Αλεξιος— παπά μου, δῶσε μου τὴν ἀδειαν, σε παρακαλῶ!

'Η Κλεοπάτρα Βασιλείεινα ἐμειδίσασε μόνον, ἀλλὰ τὴν φράν δμως ταύτην δὲν τὸν ἐπροστάτευσεν, δὲ Βλαδήμηρος; 'Αλεξέεντις ἔκαμε τοισῦτον κυριαρχικὸν κίνημα κεισός,— τὸ δόπον ἐσήμαινεν ἄκουε ἀνευ ἀντιστάσεως, — ὥστε δ 'Αλεξιος δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ καὶ θιβερεῖ; ἐστράφη πρός τὰ δόπισα.

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας δ 'Αλεξιος ἀπήντησε τὴν μητέρα του. Καὶ ἡ 'Αλεξάνδρα Νικολάεινα εἶχε τεταργμέτην δψιν, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ πράξῃ.

— Εἰσθε μόνοι; — ἡρώτησεν.— δ πατήρ σου ποῦ είναι;
— Δὲν εἰζέρω,— ἀπήντησεν δ 'Αλεξιος.

— Κάμνει περίπατον μετὰ τῆς Κλεοπάτρας Βασιλείεινας,— ἀπερισκέπτως προσέθηκεν δ φωτητής.

'Η 'Αλεξάνδρα Νικολάεινα ὕψωσε τοὺς δρόμους τῆς τὸ πρόσωπόν της ἔλαβεν ἔχρησιν θυμασμοῦ καὶ περισσότερας ταραχῆς. Καὶ αἰρνεῖς δ 'Αλεξιος ἡσθάνθη ἀσύνθητη ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν μητέρα του. 'Η σκάψεις, δτι δ πατήρ του μετὰ τὸν μαχρογρόνον ἀποχωρισμὸν ἐκ τῆς πρετής μαλιστα ἡμέρας τὴν ἀφῆκε μόνην, ως ἀστραπὴ διελθοῦσα τοῦ νοῦ αὐτοῦ προσεκόντησε συγκίνησιν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἡ συμπαθεία τοσοῦτον κατέλαβεν αὐτόν, ὥστε δυγράνθησαν οἱ ὄφθαλμοί του.

·Ινα κρύψῃ τὰ δάκρυα του δ 'Αλεξιος ἐπρεπε νὰ ἐναγκαλίζεται τὴν μητέρα του, ἀν καὶ ἐντρέπετο νὰ τὴν θωπεύῃ πρὸ τῶν ἔμνων.

(¹Δικαίωση)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΙΤΕΡΗ.